

μηκαρέτου Σολτέλη, αἱ Στιγμαὶ τοῦ Σκυλίσσοντο, αἱ πρώται ἐμπνεύσεις τοῦ Παριενίδη τὰ ὀλίγα ποιήματα τοῦ νεοῦ Σαλαχῶστα ποιητοῦ δν ἐβλάστησεν τοῦ Παρνασσοῦ τὸ δένδρον ἐγγένετος Καλωτόν καὶ μελιέθρουν; Χ. ε. λ. Χτλ.

Ἐνθυμούνται βεβαίως οἱ ἀναγνῶσται τὸν πρὸ τε σάρων μηδὲν συστηθέντα παρὰ τοῦ ἀξιούμενου δόμογενοῦ, ἡμών Κυρίου Ράχην Ποιητικὸν ἀγῶνα· δ. Κ. Ράχη; προσκαλῶν τοὺς Ἑλληνας ποιητας εἰς ἄγωνισμόν, ὑπερσχέτο καὶ χιλίας δραχμὰς εἰς τὸν ἀριστεύσαντα εἰς εκεῖνον δηλαδὴ ὅστις γράψει τὸ τελείωτερον ποίημα, ἐκ 500 στιχῶν. Ἔως εἰς τὴν πρώτην τοῦ Μαΐου ἡμέραν καθ' ἣν ἔληγεν ἡ προθεσμία, εἶχον ρίφθη εἰς τὴν καλπῆν 10 ποιημάτα ἐσχάτως μανθάνομεν διτ., τελείωντος τοῦ αγώνος ἀριστεύσας ἡτον ὁ νέος ποιητής Γ. Α. Ζελακώστας στεφθεὶς ἐν μέσῳ πολυκληθῆσας ὀμηρύρεως, ὡς ἄλλος νικητὴς τῶν Ολυμπιακῶν ἀγώνων, λαβὼν τὸ δῶρον τῶν 100 δραχμῶν.

Τὰ θριαμβεῖσαν ποίημα ἐπεγράφετο Μεσσαλόγγιον.  
Έκριθη δὲ ἐπίστις βραβείου ἄξιον καὶ τὸ τοῦ καθηγητοῦ  
τοῦ Πανεπιστημίου Κ. Κομανούδη ἀλλ᾽ ἐπειδὴ τὸ πρῶ-  
τον εἶχεν ὑπόθεσιν ἡρωϊκήν, καὶ τὸ δεύτερον ἥτο πολὺ ἐ-  
τεταμένον καὶ γραμμένον εἰ; δημώδην γλώσσαν, καὶ οὐ δω-  
ρητῆς εἶχε διώ. Ισει νὰ μὴ διαιρεθῇ τὸ δάρων ὅτεν εὐ-  
ρίσκοντο δύω ισάξια συναγωνισθέντα ποίηματα, δι' αὗτὰς  
τὰς αἰτίας ἡ ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισε νὰ στεφανώσῃ τὸ τοῦ  
Ζαλεκώστα.

Ἐχομεν υπ' ὄψιν και ἄλλα ποιήματα τοῦ Κ. Ζατ  
λακωστα, εἰς τὰ ὄποια ἀπαγωγμένη γλυκύτητα, και τρυπ  
φερότητα στίχων. Πρὸ δὲ λίγους ἐδημοσίευσεν ἡ Πανδώ-  
ρα ἐν γλαφυρον δημοσικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον τοῦ  
Γερομούρ του ἡ κόρη, και τὸ ὄποιον νομίζουσα διά πα-  
λαιόν, ἔθαύμαζεν τὴν κάθαριότητα τῆς γλώσσης του  
λέγουσα ὅτι ὁ ποιητὴς ἦτον ὁ ἐλληνικὸς λαὸς. ὑπο-  
σχομένη ἀλλοτε και ἐξακριβώσῃ τὴν ἐποχὴν εἰς τὴν ὄ-  
ποιαν ἦτο γεγραμμένον. Άλλη ἡ πατηθή τὸ ποίημα ἦ-  
το πάλιν τοῦ Ζαλακωστα δοτὶς ἔκριθι, ὥσπεισθεν τοῦ πα-  
ραπετάσματος διὰν' ἀκούση τρόπον τινὰ τοὺς ἐπαίνους  
και τὰς επικρίσεις τῶν ἄλλων. Μᾶς φάνεται περιττὸν  
νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν, διότι και ἡ Ἐφημερ. τῆς  
Σμύρνης εἰς ἀριθμὸν 104 τὸ ἐδημοσίευσεν, ἄλλωις τε  
και ἡμεῖς ἡθέλαμεν τὸ μεταφέρει εἰς τὴν Μέλισσαν ὡς  
πολλοὺς λόγους ἀξιον.

ΝΙΚΟΔΑΟΣ ΚΑΤΡΕΒΑΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦÍΑ.

Συνεγράφο πέρυσιν καὶ ἔξεδόθη ἐν Κωνσταντινου-  
πόλει, φυλλάδιον τι ἀξιοπαρατήρητον περὶ τῆς μετα-  
ξύ τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῶν Ἀρμενίων ὑπαρχοῦσης  
ἐκκλησιαστικῆς μικρᾶς ἀσυμφωνίας ὑπὸ εὐσεβοῦς τινος  
ἀνωνύμου, ἐκθέτοντος τὴν ὑπόθεσιν ἐν συντομίᾳ κατὰ  
χρονολογικήν σειρὰν καὶ ὅσον ἐνδέχεται ἀκεραίως, σα-  
φῶς καὶ ἀπαθῶς, ἐκφράζοντος ἐν τέλει καὶ διάθεσιν  
φιλικὴν πρὸς τὸ ἔθνος τῶν Ἀρμενίων, μεθ' οὗ ἔχο-

μεν ἔκπαλαι συγβενικὴν καὶ ἀδελφικὴν σύέστη.

Τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἰδομεν καὶ ἄλλοτε σπορά-  
δην εἰς διαφόρους συγγραφάς, καὶ τέλος ἐν συνέψει  
ἔντινι Γαλλικῷ πονήματι περὶ Ἀρμενίας, Ἄλλα, πλη-  
ροφοροῦμεν τοὺς ἡμετέρους καὶ αὐτοὺς τοὺς φίλους  
Ἀρμενίους, ἢ ἔκθεσις τῆς διαφορᾶς τῶν δύω ἐκκλη-  
σιῶν, Γραικικῆς καὶ Ἀρμενικῆς, μᾶς φαίνεται πληρε-  
ρεστέρα καὶ σαφεστέρα καὶ πολὺ πειστικωτέρα ἐν  
τῷ περὶ υἱὸν ὁ λόγος φυλλαδίῳ, παρὰ ἐν ταῖς ἄλλαις  
συγγραφῖς, διότι ὁ συγγραφεὺς εἶναι Ἑλλην κληρικός,  
γινώσκων καὶ τοὺς λόγους καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς δια-  
φορᾶς. Διὰ τοῦτο συνιστῶμεν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ  
φυλλαδίου εἰς ἀμφίτερα τὰ γένη, Γραικοὺς καὶ Ἀρ-  
μενίους.

Άλλα καὶ τὸ φύλλάδιον τοῦτο, ὡς καὶ αἱ ξενικαὶ συγγραφαὶ ἀποσιωποῦσιν, οἵσις οἱ μὲν Δατῖνοι ἐν γνώσει, οἱ δὲ Ὀρθόδοξοι ἐν ἔγνοίᾳ, πρᾶγμα τι οὐσιωδέστατον εἰς τὴν λύσιν τῆς ὑπειθέσεως ταύτης, ὅτι δηλαδὴ τὸ ἔθνος τῶν Ἀρμενίων ὀδόκλητον, (ἐκτὸς μόνων τῶν παπιζόντων καὶ λουθηρανιζόντων, ἐννοεῖται), δέχεται καὶ σέβεται τὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ τοῦ Κομινοῦ γενομένην ἐν Ῥουμικαὶ τῆς Κιλικίας μεγίστην τοῦ Ἀρμενικοῦ κλήρου σύνοδον πρὸς ἔνωσιν τῶν δύο ἐκκλησιῶν περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης δευτέρας ἀπὸ Χριστοῦ ἐκαπονταετηρίδος, καὶ ὅτι κατὰ τὰς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου ταύτης οἱ Ἀρμένιοι τιμῶσιν ὡς ἀληθῶς Ὀρθόδοξον τὴν Γραικικὴν Ἐκκλησίαν, παραδεχόμενοι τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον, τὴν καταδικάσασαν ὡς αἱρετικοὺς τὸν Εὐτυχῆ καὶ τὸν Διόσκορον τοὺς μονοφυσίτες καὶ παραπονούμενοι ὅπως οὖν εὐλόγως, διαιτὴ οἱ Ὀρθόδοξοι δὲν θεωροῦσιν αὐτοὺς ὄμοδόζους οὐδὲ μετὰ τὴν ῥήτησαν ἔνωσιν.

Είναι άληθες, διτή ή Ἀρρενικὴ Ἐκκλησία, διπώς ἡ-  
πάρχει σύμερον, διατηρεῖ τινὰς διαφορὰς πρὸς τὴν  
Ορθόδοξον μηδ δυγματικάς, ἀλλὰ ή ἔχουσας οχέσιν  
τινὰ πρὸς τὸ δογματικὸν, η τυπικὰς ἀπλῶς καὶ ἀτ-  
διαφόρους. Ο δὲ λόγος, διτή γενομένης τῆς ἐνώσεως  
τῶν δύω ἐκκλησιῶν, δὲν ἐπηκολούθησεν ἡ δέουσα φρον-  
τίς, διὰ τὸν παρεμπεσόντα θάνατον τοῦ αὐτοκράτορος  
Μανουὴλ καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν περισπασμοὺς τῆς αὐ-  
τοκρατορίας, περὶ παύτεως πασῶν τῶν ἐπουσι-  
ωδῶν διαφορῶν πρὸς ἔξομοιώσιν τελείαν τῶν δύω ἐκ-  
κλησιῶν, διπώς ήσαν ἀρχαιότερον μέχρι τῆς ἐν Χαλ-  
κηδόνι Συνόδου, τῆς πρώτης τοῦ σκανδάλου ἀφορμῆς.

Περὶ τοῦ οὐσιώδους τούτου ἀντικειμένου θέλομεν ἐρευνήσει τὰ δέοντα ἔτι πλέον, φρονοῦντες ἀναγκαί-  
αν καὶ εὐλογον τὴν ὁμοδοξίαν καὶ σταθερὰν φιλίαν  
τῶν δύω γενῶν, καθ' ὃν χρόνον μᾶλιστα ἐνοχλουμενοι  
ἀμφότερα ὑπὸ τῶν ἑτεροδοξῶν καὶ φιλαρπάγων. Ἐν-  
τοσούτῳ δὲ καθ' ὅσον γινώσκομεν καὶ νοοῦμεν σῆ-  
μερον τὰ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, οἱ Ἀρμένιοι ὅρ-  
θοδοξοῦντες, καθὸ παραδεχόμενοι ὅσας οἰκουμενικάς  
ουνδόους δεχόμεθα καὶ ἡμεῖς, θέλουσιν ἀποβάλει ἀ-

ναμφιεύοντος αὐθόρυπτοι τὰς μικρὰς ἔκείνας καὶ ἐ-  
πουσιώδεις διαφοράς, ὅσας διασώουσιν ἄχρι νῦν καὶ  
τὰ συνήθειαν τοῦ πεσόντος σχίσματος καὶ ἀντίφορον  
πρὸς τὰς κυρίας πράξεις τῆς ἐν Χαλκηδόνι σύνοδου,  
ἐν μόνον ἡμέis δεγχώμεθα καὶ περιποιώμεθα αὐτοὺς  
ὡς ὁμοδόξους κατὰ πᾶσαν περίστασιν, μὲν ἐπιμένον-  
τες ἐπὶ ματαίῳ εἰς τὰ μικρὰ καὶ τὰ περιττά, τὰ δι-  
ποτῖα φιλικὴ σχέσις τῶν δύω ἑκκλησῶν μόνη ἀρκεῖ νὰ  
παύῃ διὰ χρόνου ἢ κἄν νὰ μετριάσῃ καὶ τροπολο-  
γήσῃ ἐπὶ τὸ ὄρθοδοξότερον.

Σημειωτέον, ὅτι διαφοραὶ μικραὶ καὶ ἐπουσιώδεις  
ὑπέρχονται καὶ μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἄλλων Ὀρθόδοξων  
ἑκκλησιῶν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ Παπικταὶ, θηρεύοντες  
παντοῦ κατάκτησιν καὶ ἀποπλάνησιν διὰ τῆς παρε-  
ξηγήσεως καὶ διαιρέσεως, καρότουσιν ἐνίστε  
τηδευμένως, ὅτι αἱ Ὀρθόδοξοι ἑκκλησίαι δὲν εἶναι ἐ-  
νωμέναι καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀποτελοῦσι μίαν καθολι-  
κὴν, ὡς ἡ Παπικὴ κατ' αὐτούς. Ἐννοεῖται, ὅτι γενο-  
μένης τῆς ἐνώσεως, (ἢ ὅποια καθ' ἡμᾶς εἶναι πρᾶγμα  
γενόμενον πλέον παρὰ γενησόμενον), ἡ Ἀρμενικὴ Ἐκ-  
κλησία, ἔχουσα ἴδινα γλῶσσαν καὶ χωριστὴν πατρίτ-  
δα, θέλει ἔχει ἀναγκαίως καὶ χωριστὸν Πατριάρχην,  
ἀναγνωρίζουσα τὸν τοῦ Β.ζαντίου Οἰκουμενικὸν, ὡς καὶ  
ἡ Ῥωσία καὶ ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Ὀρθόδοξος μερὶς τῆς  
Αὐστρίας κτλ. διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ κανονικὴν ἐ-  
νότητα, οὖσα καὶ αὐτὴ κατὰ τὴν ἑκκλησιαστικὴν ἡ-  
μῶν γλῶσσαν Αὐτοκέφαλος.

Νομίζομεν, ὅτι κατὰ τὰς βάσεις περίπου ταύτας  
ἀρμόζει νὰ κανονίζῃ τοῦ λοιποῦ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία  
τὰς θρησκευτικὰς σχέσεις τῶν δύω συνοίκων, διόρων,  
συγγενικῶν καὶ φιλικῶν γενῶν, συμπληστάζουσα καὶ  
συνδέουσα διημέραι τὰς δύω ἑκκλησίας ὅσον ἐνδέχε-  
ται κανονικῶς διὰ τῆς τακτικῆς καὶ ἀδελφικῆς τοῦ  
ἀνωτέρου κλήρου συνεννοήσεως ἀμφοτέρων καὶ τῆς  
καθημερινῆς ἐλαττώσεως τῶν διαφορῶν. Προσθέτομεν,  
δὲ, ὅτι κατὰ τὰς προσημειώθεισας παρατηρήσεις δὲν  
νομίζομεν, ὅτι σφάλλει ἐνώπιον τῆς ἑκκλησίας ὁ Ὁρ-  
θόδοξος χριστιανὸς, ἐν συνεκκλησιαζόται μετὰ τῶν  
Ἀρμενίων, κοινωνῶν μόνον καὶ νηστεύων, καὶ λέγων  
τὸ τρισάγιον καὶ σταυροκοπούμενος κατὰ τὴν τάξιν  
τῆς ἴδιας ἑκκλησίας, ἐπειδὴ κατὰ τὰς οὐσιώ-  
δην πάντα ὁμοδοξοῦσι μεθ' ἡμῶν οἱ ἀδελφοὶ Αρμένιοι,  
ὡς προείπομεν.

I. Γ. Λ.

Πρὸ δὲ τοῦ συνεγράφη Γαλλιστὶ καὶ ἔξοδοῦ ἐν  
Κωνσταντινουπόλει τύποις Λεζαρίδου ἀπάντησις ἀ-  
ξιόλογος τινὸς ἀνωνύμου ὁμογενοῦς ἡμῶν πρέσβης τι πό-  
νημα Βορέου τινὸς Γάλλου, φίλου καὶ ἀπεσταλμένου  
τῶν ἵστορικῶν Ἰησουϊτῶν περὶ τοῦ Ἅγιου Τάφου.  
Οἱ Βορέας οὗτος, ὃς τις, ἐὰν δὲν λανθανόμεθα, δια-  
τρίβει ἐν Στκυροδρομίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως,

(ζητῶν ἵστας νέαν βορὰν, ἀφοῦ κατέφυγε μετὰ τῶν  
φίλων αὐτοῦ Φραγκισκάνων τὴν πᾶσαν περὶ Ἅγιου  
Γάφου ιερὰν ἀληθειαν καὶ συνείδησιν καὶ αἰδῶ), συ-  
νέγραψε τὸ γελοῖον αὐτοῦ ἔργον καθ' ἀς πληροφορί-  
ας ἔλασθεν, ὁ κουφοπόνηρος, παρὰ τῶν πανούργων Φρα-  
γκισκάνων τῆς Παλαιστίνης, διαστρέφων πάντας ἀληθεῖς,  
καὶ δίκαιους καὶ ιερὸν, ἔξυπριζῶν δὲ καὶ ἀπειλῶν τοὺς  
Γραικούς, καὶ τοὺς Ὀθωμανούς, ὁ μάταιος, ἵνα ἐπιτύ-  
χῃ, τι; Τὴν ἀρπαγὴν τοῦ Ἅγιου Τάφου ἀπὸ τὰς  
χεῖρας τῶν νομίμων κτητόρων συμπράξει τῆς Γαλλί-  
ας, τὴν ὄποιαν ἐξηπάτησε παχυλῆς διὰ σοφισμάτον  
καὶ φευδολογιῶν. Κατ' εὔτυχίην οὔτε ἡ Ὀθωμανικὴ  
Κυβέρνησις προσπίπτει εἰς τοὺς πόδες τοῦ ἀδηφά-  
γου τῆς Ρώμης Ἐπισκόπου, οὔτε ἡ σοφὴ καὶ εὐγένης  
Γαλλία ἔχει τὸν νοῦν τοῦ Βορέου το του, ὥστε νὰ  
σέβεται πολὺ τὴν λέραν τῶν Φραγκισκάνων.

Τὸ περὶ οὐ ὅλογος συγγραμματαὶ τοῦ ὁμογενοῦς, με-  
ταφρασθέντες εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλώσσην, τυπόνεται ἡδὴ  
ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Λαζαρίδου πρέσβης γνῶσιν κοινὴν τῶν ἡ-  
μετέρων. Οὐσονύπω ἐκδίδεται ἐν Κωνσταντινουπόλεις  
καὶ ἄλλη πληρεστέρα συγγραφὴ περὶ τοῦ ἀντικειμέ-  
νου ὑπὸ τίνος σοφοῦ ὁμογενοῦς κληρικοῦ. Ἐν καιρῷ δὲ  
τῷ δέοντι, ἔχοντες ὑπὸ σύφιν τὰς δύω ταύτας συγ-  
γραφὰς καὶ εἴτοι ἄλλο, θέλομεν ἐκθέσει καὶ ἡμεῖς τὸ  
οὐσιώδεστέρον τῆς ὑποθέσεως ἐν συνόψει πρὸς πλη-  
ροφορίαν πρόχειρον τῶν ἡμετέρων, συνιστώντες ἐν  
τούτοις πρὸς πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς τὴν  
δέουσαν μελέτην πάστος περὶ τοῦ Ἅγιου Τάφου σύγ-  
γραφής οἰασδήποτε διὰ τὴν νόμιμον καὶ ἐπιμελῆ ὑ-  
περάσπισιν αὐτῆς τῆς παλαιᾶς καὶ ιεροτάτης τοῦ ἔ-  
θνους κτήσεως, τὴν ὄποιαν ἐπιβούλευονται οἱ ἑτερό-  
δοξοὶ διὰ τὸν ὁμολογούμενον σκοπὸν ἄλλον μεγάλων  
ἐπιβούλων καὶ σκανδάλων καὶ τραγῶν.

Σημειωτέον ἐντούτοις, ὅτι πολλοὶ παπισταὶ, ἀκολουθοῦν-  
τες τὸ ἀληθινόμαχον Βορέαν, κατέκλυσαν τὴν Περιοχὴν  
καὶ πάσαν τὴν Οἰκουμένην ἀπὸ διάφορα φυλλάδια ψευ-  
δουργικὰ περὶ τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως τοῦ Ἅγιου Τάφου,  
φρονοῦντες, οἱ χριστιανικῶτατοι ἀνθρώποι, ὅτι ἀρκεῖ  
νὰ ψεύδωνται πλαστογραφοῦντες, ὥστε ν' ἀρπάξωσι τὰ  
ζένα ἐπειδὴ ὑπάρχει κατ' αὐτοὺς καὶ *fraus pia*, εὐ-  
σεβής δόλος. Ως ἀντιτείγισμα πρὸς τὰ φυλλά-  
δια ταῦτα ἀς προνοήσωσιν οἱ ἀρμόδιοι ἐκ τῶν ἡμε-  
τέρων ὥστε νὰ διαδοθῶσιν διποὺς δεῖν αἱ περὶ τοῦ αὐ-  
τοῦ ἀντικειμένου συγγραφαὶ τῶν Ὀρθοδόξων οὐ μόνον  
ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Σμύρνῃ ἄλλα καὶ ἐν Ιερο-  
σολύμοις καὶ Ἰόπη τῇ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Δυτικᾷ,  
καὶ ἐν Λονδίνῳ καὶ Παρισίοις, καὶ ὅπου ἄλλοχοι.

Ἐνιαὶ ἔργον καὶ τοῦ νῦν ιεροσολύμης πεταὶ θευμένους  
ιεροκήρυκος καὶ διδασκάλους νὰ συγγράψῃ τὴν ιστορίαν  
τῆς Αἴγας πόλεως καὶ ιδίως τοῦ Ἅγιου Τάφου ὑπὲρ τῶν  
δικαιών τοῦ Γένους.

I. Γ. Λ.